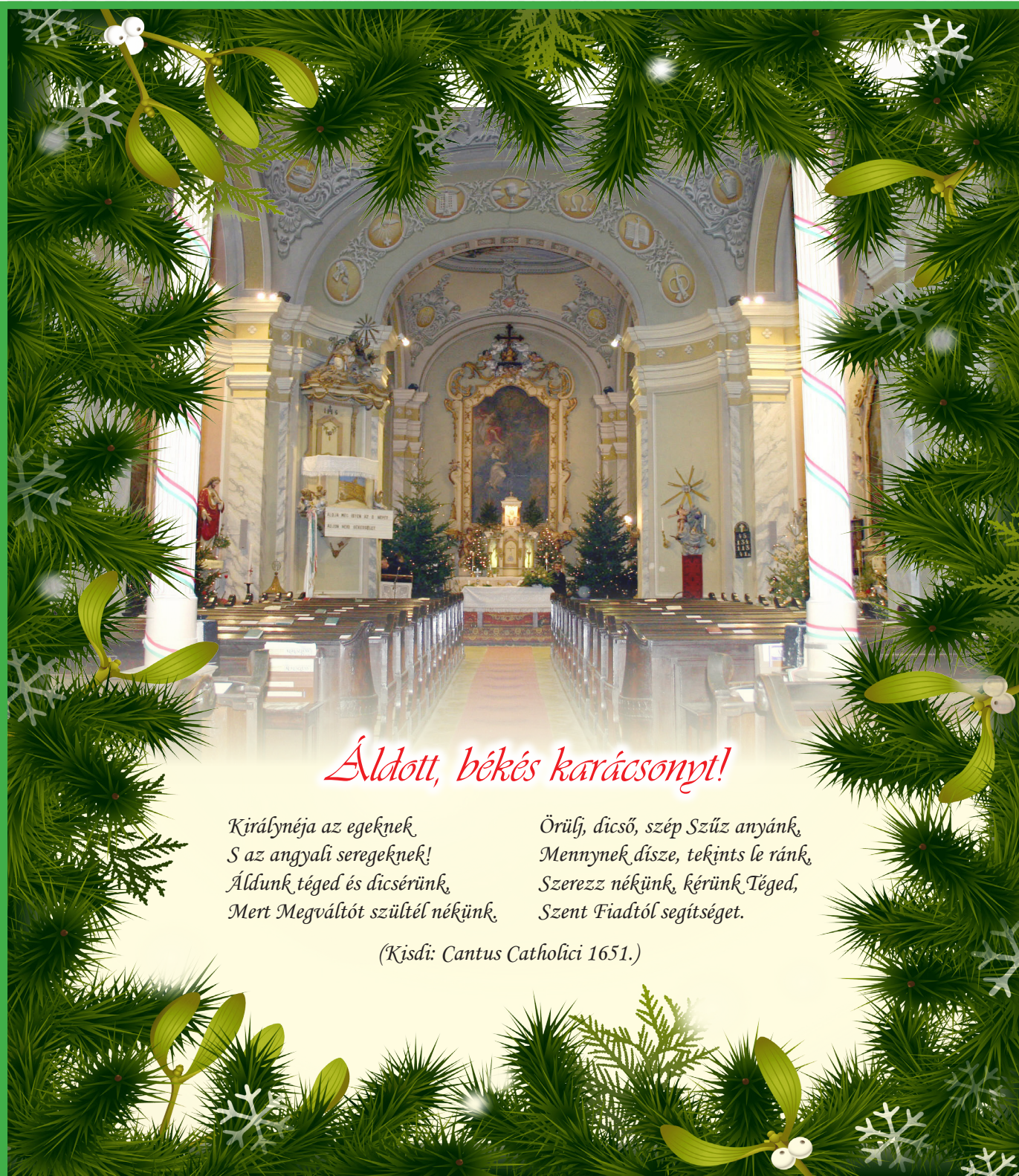

VITÉZI TÁJÉKOZTATÓ

KARÁCSONYI LEVÉL

Áldott, békés karácsonyt!

*Királynéja az egeknek
S az angyali seregeknek!
Áldunk téged és dicsérünk,
Mert Megváltót szültél nekünk,*

*Örülj, dicső, szép Szűz anyánk,
Mennynek dísze, tekints le ránk,
Szerezz nekünk, kérünk Téged,
Szent Fiadtól segítséget.*

(Kisdí: Cantus Catholici 1651.)

Őexcellenciája Dr.v.Bábel Balázs kalocsa-kecskeméti érsek, Rendünk tiszteletbeli tagja küldte jókívánságait, áldását

Új év, új remények, új gondok állnak előttünk.
Hogy mit hoz a jövő, azt nem ismerjük, de a jövő Urát igen.

Isten gondviselése velünk volt a múltban is, és ezért remélünk abban, hogy a jövőben is velünk lesz.

Azt kívánom a Történelmi Vitézi Rend tagjainak, hogy őseik bátorsága, hazaszeretete, amely miatt kiérdemelték a vitézi címet, bennük is éljen, munkálkodjanak a kereszténység és a haza javára.

Isten áldását kérem mindannyiukra, hogy békés, boldog életet élhessünk.

Szívélyes üdvözléssel
vitéz Bábel Balázs kalocsa-kecskeméti érsek

*Őexcellenciája Dr. vitéz Bábel Balázs érsek ír a Történelmi Vitézi Rend tagjainak.
Kalocsa, Érseki Rezidencia, 2011. 08. 25.
Tiszteletbeli vitézi cím átadása Dr. vitéz Bábel Balázs érsek úrnak. 2011.08.25.*

Újra itt ragyog!

Újra itt ragyog a HÉTágú Csillag a horizonton.
Az újjászületésé.

Esténként a remény és várakozás tisztára mosott ablakán úgy fénylik, mint a mi napunk a Kárpát-medence felett.

HÉTágra.

Átragyog a naprendszeren, s ha kívülről számoljuk, a HETEDIK bolygón, a Földön időzik.

A HÉT szűk esztendőt -volt az tízszer HÉT is- HETEDíziglen emlegetjük a HÉTpróbásaival együtt.

Szerencsére az isteni kisedd segítségével HÉTévenként minden sejt megújul, kicserélődik.

Legyünk hát a jóban, szeretetben előjárók, van nekünk ehhez HÉTmérőföldes csizmánk!

Jusson el HETEDHÉT határon túlra, hogy a HÉT nemzetség unokái hatról jutnak a HÉTre, és HÉTről- HÉTre igyekeznek helytállni az álnok világban.

Ehhez, a kis Jézustól kell kérni a segítő Szentlélek HÉT ajándékát

a HÉT sebből vérző, kiárult, kifosztott hazánknak.

Bölcsesség, Értelem, Jótanács, Tudomány, Lelki erősség, Jámborság, Istenfélelem.

HETET egy csapásra nehéz lesz teljesíteni, de mutassuk meg, azt a HÉTszázát!

Gábrriel Arkangyal, a „jó hírhozó” ott lebeg a HÉT vezér tere felett, kezében Mária koronája, a Magyar Szent Korona!

Vitézek!

Mi így kezdjük: Esküszöm a Szent Koronára!

Így is kell folytatnunk!

vitéz Hunyadi László főkapitány

Vigasságos, hangos, nagy örömünk támadt,

Megszületett Jézus, a beteg világnak.

Felragyog immáron fényességes napja

Isten irgalmának.

Ősidőktől várták, ezerévek teltek

Profétaszó zengte: eljön majd a Gyermekek.

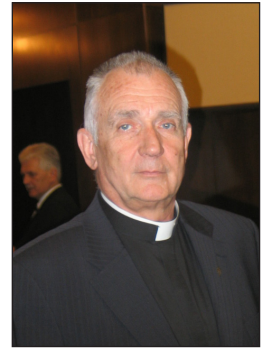
Szűzanya szül nekünk csodálatos Istent,

Béke-fejedelmet.

Betekintés a magyar Szent Család életébe

Karácsony ünnepén minden betlehemi barlangban ott áll három főszereplője a karácsony ünnepének: a Gyermek Jézus, édesanyja Szűz Mária, és a nevelőapa, Szent József alakja. Bájos mosolyával hajol a jászolból készült bölcső fölé az Édesanya és szinte leheletével melengeti, szívének sugárzásával betakarja a Gyermeket. Ő tudja, kit rejt magában a jászol: a közénk szállt Istengyermeket. Háttérben botjára támaszkodva húzódik meg Szent József, aki mint a szentségimádáson megfélelmező, az égi titkot imádó ember, nézi a jászol lakóját, Jézust. Óh, ez a bot kezében, ha szólni tudna! Mennyi kilométeren segítette, hányszor támaszkodott rá, most pedig ráhajolva pihen rajta, de szeme, szíve csak a jászol felé figyel, szinte leheli rá, mint hűséges társnak: nem ért véget a munkánk, Őt, a nagy titkot, Jézust védenünk kell, reánk bízta Őt az Isten.

Veszprémben a Szent Mihály Bazilika Főszékesegyházban szolgálva, mindig valami hasonló látomásban van részem. A magyar történelem ezer éves falai között, mindig a magyar betlehemi barlang jut eszembe. Minden egyes látogató csoportnak, akár magyar, akár külföldi, mindig elmondom ezeket a gondolatokat. A magyar karácsony szentélyében állnak most. Ez a Bazilika a magyar történelem, mert együtt szenvedett és virágzott mindig az országgal. Igazán velünk élt és él. Itt, ezen ősi falak között volt az első keresztény magyar karácsony. Hiszen itt élt a román stílusban épült falak között Szent István, a szent magyar király, az Ő hűséges hitvese Szent Gizella / én mindig szentnek nevezem, mint a németek, hiszen 1000 év távlatából is ragyog alakja és tisztelet övezi /, valamint az ifjú király-jelölt, Szent Imre alakja.

Milyen boldog lehet ez a nemzet, akinek ilyen ősei vannak! Óh, mennyire büszke lehet a magyar, hogy életének alapjai ilyen családból származnak! Az asszony távolból ideköltözik, hogy a család és a nemzet fölé hajoljon és imádkozzék érte. Asszonyi szeretettel - mint Mária a gyermek Jézusban - az Atya tervét látta megvalósulni. Gizella a magyar népben az Isten tervét: a magyar kereszténységet és annak jövőjét látta. Ezt sugallta asszonyi szeretettel férjének, Szent Istvánnak, hogy mint Szent Józsefnek a megszületett Kisdedre, vigyáznia kell és a családnak őrzője kell, hogy legyen. A Szent Királynak is e pogányságból megtért magyarnak, és minden magyar család őrzőjének kell lennie. Ezért nevelik a fiúkat is harcos, igazságos, vendégszerető, edzett és művelt keresztény uralkodónak. Igen, mert Szent Imrében látták megerősödni a magyar keresztény országot, a jövőt. Mint Szent József botjára, Szent István talán kardjára támaszkodva szemlélte a veszprémi hegy várának ablakából a Bakony, a távoli hegyek lakóinak, a jövő szent magyarjainak sorsát.

Most pedig, ha karácsony előtt végigtekintünk a magyar földön: hol van e két Szent Családnak jelene, tisztelete? Az égtől az lenne a legnagyobb ajándék, ha a magyar nép újra meghallaná első szent Királyunk szózatát: Kulcsold össze imára kezed, magyar! Hajtsd meg fejedet a Főnséges Isten előtt! Hagyj, fel rossz szokásaiddal, halld meg Isten szavát... Óh, milyen szép karácsonyi ajándék lenne, ha a magyar családokban anya, apa és gyermek megértené hivatását és küldetését! Milyen boldog lehetne e nép! Ilyen örökséget birtokló ország nem veszhet el! Ezt súgta Gizella is férjének, amikor a fájdalom töre járta át szívüket Szent Imre halála miatt. S a várból Székesfehérvárra zarándokolva a Bazilika oltára előtt végleg és örökre Szűz Máriának adta át örökségként a világtörténelemben először közjogi méltóságként a magyar földet, hogy szent magyar föld legyen.

Karácsony ünnepe előtt bemegyek a veszprémi Bazilikába - láthatatlan módon, de jelen vannak a Szentek - kiviszem Szent Gizella kar-ereklyéjét az oltárból és az ország felé áldva kérem, védelmezze a szent magyar Hazát, védelmezze, hajoljon fölé, mint anya.

Hiszem, a kegyelem végtelen, az égi és a földi Szent Család oltalmából sok kicsi gyertya lobban fel karácsony éjszakáján és hirdeti, élni akar e nép, s így éneklí minden család:” Mennyből az angyal lejött hozzátok”...

Veszprém, 2013. november 17.

vitéz Nagy Károly
apátkanonok esperes plébános

Isten apróhirdetése

- ❖ Ha elszalasztottad a hajnalt, nem baj. Holnap csinálók neked újat. (Isten)
- ❖ Hogy lehetnél egy self-made-man? Emlékszem, tökéletesre alkottalak. (Isten)
- ❖ Ne feledd az esernyődet. Nekem öntöznöm kell a növényeket. (Isten)
- ❖ Gyere az én házamba vasárnap, a meccs előtt. (Isten)
- ❖ Gyere és hozd el a gyermekeket is. (Isten)
- ❖ Melyik részét nem érted annak, hogy: „Ne!” ?
- ❖ Beszélünk egymással... (Isten)
- ❖ Szeretem az esküvőket. Hívj meg a tiédre. (Isten)
- ❖ Ezt a „Szeresd felebarátodat...” – én komolyan gondoltam. (Isten.)
- ❖ Én szeretlek téged, téged, és téged, és téged... (Isten)
- ❖ Kiválasztottad az utad. Elviszel magaddal? (Isten)
- ❖ Kövess engem. (Isten)
- ❖ Olvastad már az én bestselleremet? Komoly kihívás! (Isten)
- ❖ Ha tudni akarod, mit akar mondani Isten, olvasd a Bibliát.
- ❖ Örömmel viszem a keresztet, gyere. (Isten)
- ❖ Nem vagy egyedül. Itt vagyok neked én. (Isten)
- ❖ Bizz bennem. (Isten)
- ❖ Kereslek téged, válaszolj nekem. (Isten)
- ❖ Ne hagyd el engem. (Isten)

Karácsony

*Lehallk a város zaja
karácsony estére.
Melengeti a szívünket
a kis gyertyák fénye.
Megszületett a szeretet
lelkünkben e napon,
hogy a fáradt embereknek
hitet, reményt adjon.*

Karácsonyi levél

December korán sötétedő napjaiban, az adventi reményteljes várakozás időszakát élve, régi fényképeket nézegetve, dédelgetett emlékek jönnek elő bennem a múltból. Talán nem is emlékek, inkább életérzések. Eszembe jutnak eleink, akik ezt a készülődést még nagyon komolyan vették és ellentétben velünk, örömteljesen, könnyedén élték meg.

Gondolatban visszamegyek gyerekkorom karácsony-várásába, ünneplésébe, és újra úgy látom a világot magam körül, mint amilyen akkor volt. Ó, az a sok szép felvidéki, falusi, gyülekezeti karácsony! Istenem, de szép is volt...Vastag hólepel borította a tájat, az utat, a fákat, megadva az ünnep hangulatát. Amikor pedig elérkezett a várva várt karácsonyeste, a család apraja-nagyja megindult a templomba. Mi gyermekek a talpunk alatt csikorgó hóban, nagyanakba csimpaszkodva lassan haladtunk a szelíd hóesésben a templomba. S ott azok a boldog angyali gyermekarcok, megilletődött felnőttek, sok régen látott ember is, mind ott ülnek a padokban; sőt néha már állóhely is alig akad; van úgy, hogy sokan kiszorulnak a templomajtó elé; mert eljött mindenki; azok is, akik, ha egész évben nem is jöttek, de tudták, hogy a karácsonyt nem lehet kihagyni. Felnőttek, gyermekek együtt zengték az éneket: „Dicsőség mennyben az Istennek...”

Milyen más volt minden, mennyire más.

Ma szerte a nagyvilágban, s úgy látszik Európának nagyobb felén, de főleg itt, most, a Kárpát-medencében, itt nálunk, Felvidéken is, legalábbis a családok majd mindegyikében sok a nehézség. A rendezetlen múltból vissza-visszaköszön viharos történelmünk, rendezésre váró súlyos nemzeti, nemzetiségi, etnikai kérdéseket vetve fel. Az élet küzdelmeiben kicsit mindannyian megkeményedtünk, elkeseredtünk, tele vagyunk sebhelyekkel, kívül és belül. Mindezek felett pedig ránk nehezedik a gazdasági és morális válság is. Hasonló válságot mutat a vallásosság, a templomba-járás is, egyértelműen negatív irányt mutatva, hasonlóan a volt szocialista országok igen tarka palettájához. A válság sok anyagi, erkölcsi és lelki károkozása közepette az ateista környezetben felnőtt emberek javarésze mégis azt szeretné, ha örvendező, békés biztonságban élhetnék, ünnepelehetnék a közelgő karácsonyi ünnepeket.

Megváltozott a világ, más lett minden...E változás lehet-

séges okai mélyrehatóbb elemzést igényelnének, ezért itt csak érintőlegesen említettem ezeket. Komplex képet nehéz volna alkotni arról, miért állnak így a dolgaink.

Talán ezért olyan fájdalmas összehasonlítani a múltbeli adventet és karácsonyt a jelenlegivel, mert lelkünk mélyén érezzük, hogy valamit elrontottunk. De mit és hol? - tesszük fel önmagunkban a kérdést. Hiszen ismerünk még néhány hagyományt, követünk még néhány ritust, beszerezzük az ajándékokat, feldíszítjük a fát, ünneplőbe öltözünk, talán a templomba is elmegyünk, elénekeljük a régi énekeket, elmondjuk ugyanazt az imát, elővesszük a régi poharakat, terítékeket, és meghatározott módon terítjük meg az ünnepi asztalt...Aztán rájövünk, hogy ezek nem hoznak vigaszt és nem adnak örömet...

Mi hiányzik? Az anyagiak? Nagyszüleink talán szűkösebben éltek, az adventjük, karácsonyuk mégis örömben, lelki meggazdagodással telt. Mert tudták, hogy a karácsony nem a külsőségekről szól. Nem a karácsonyfás, szaloncukros, pazar ajándékozással teli eszem-izom partiról

Sokkal többről van itt szó. A mi Urunk Jézus Krisztussal való találkozásról, aki az ajtó előtt áll – a szívünk ajtaja előtt – zörget és bebocsátásra vár. Rajtunk múlik, meghalljuk-e ezt a zörgetést, kopogtatást? S ha igen, bebocsátjuk-e Őt életünkbe? Ebben a zajos világban, a reklámok, a sok hamis propaganda harsogó szövegei közt, a nagy rohanásban, a lakmározás, eszem-izom hangzavarában lesz-e pár csendes, békés pillanat, amikor meghalljuk ezt a zörgetést? Ha igen, ajtót nyithatunk a kedves vendégnek, a karácsonykor testté lett Istenfiának. Születésnapján szívünkben kínálhatunk szálláshelyet az Isteni Gyermekeknek: „Ó kedves vendég, nálam szállj...” (316. dics. 13.verse).

Miért nem tesszük mégsem? Azért, mert ez a szív tele van a mindennapok terhével, szennyével, bűnével. Kétségbeesetten, boldogtalanul botorkálunk csupán, s reményvesztetten sóhajtozunk: „Uram, miért hagytad, hogy így legyen, hogy elhagyjunk, megtagadjunk Téged...? Tehetünk-e mást, minthogy az előbbi dicséret szavaival kérjük Őt: „Ó kedves vendég, nálam szállj, Bűnömötől ne iszonyodjál...” (316. dics. 13.v.).

Végül álljon itt az adventi ének, a 312. dics. 3.versének szeretetteljes figyelmeztetése: „Az Úr elé, ha tárod A szív alázatát, Őt nem hiába várod: Betér hozzád, megáld. A testi gőg: halál! De bűnödet ha bánod, Szent Lelke bőven árad, S a szív üdvöt talál.”

Boldog Karácsonyt! Isten áldjon bennünket, családjainkat, népünket, nemzetünket, Isten áldjon mindnyájunkat!

*vitéz Kis-Csáji Julianna
nemeshodosi református lelképásztor
2013 Karácsony hava, Felvidék*

Karácsonyi gondolatok

Hazaérkezni, megérkezni mindenki szeret. Egy hosszú nap után, a fásasztómunka után, kirándulás után hazaérkezni, megérkezni nagyon jó érzés. A kihívásoknak vége, a megpróbáltatásoknak, az újdonságoknak, ismeretlennek vége, a megszokott helyen vagyok, ismerem a járást, minden kézre esik..., otthon vagyok. Amikor megszületik egy gyermek a világra, új környezetbe kerül, mely ismeretlen, melyben kiszolgáltatott. Megérkezik erre a világra, melyben még idegen. Szüksége van gondoskodásra, hogy majd otthonosan mozogjon benne. Ebben segít neki először az édesanyja, édesapja, testvérei, rokonai. Megszületett Krisztus is e világra, nem palotában, hanem „rongyos istállóban”..., a feltételek nem jók, de elegendők. A szeretet viszont, minden nehézséget áthidal. Az istállóban van szeretet, Heródes palotájában nincs. A betlehemi istállóban van öröm, a palotában rettegés. Az istállóban van ének, a palotában kedvetlenség. A három mágus vagy napkeleti bölcs először a hatalom palotá-

ját keresi, hisz királynak palotában kell a világra jönni. Az ég és föld királyának a szeretet palotájában kell megszületni, amit nem a kő, nem az arany, nem a katonák biztosítanak, hanem az anyai szív, a pásztorok embersége, Isten örömteli hírvivői.

Mi is erre vágyunk, hogy pásztorok legyünk, hogy anyagok legyünk, hogy édesanyák legyünk, apák legyünk, emberek legyünk. És hogy azzá legyünk, ahhoz Betlehembe kell menni, ahol tanulhatunk a szeretetről, ahonnan meríthetünk a szeretetből. Vár minket a kised, vár minket is az Isten. Neki szüksége van ránk. Meg kell érkeznünk, haza kell érkeznünk, Krisztus Urunk vár minket, mint kised, mint gyermek a vendéget. Advent ebben segít, hogy meg tudjunk érkezni.

Fekete István Betlehem című elbeszélésében a kántáló fiúk átmennek a szomszéd faluba is a betlehemmel. Örömszerzésük, ami a betlehemezéssel jár, átmegy pénzszerzésbe. A persely tele. Ítéletidő következik, nem hallgatnak a figyelmeztetésre, s a hóviharban eltévednek. Megijednek, s nem maradt már más a halálfélelemben csak az imádság. Az Úr jelet ad: a templomban misére harangoznak, s harangok hangját hallva tudják, hogy merre kell menniük. Megtalálják az utat haza.

Mindannyiunknak meg kell találni az utat haza, meg kell hallanunk a harang szavát, ami elvisz Betlehembe, ami hazavisz, ami visszavisz. Ha letértünk az útról, ha emberségünkől valami hiányzott, akkor szólít minket az Úr, a harangok hívnak. Egyszer egy püspök székfoglaló miséjén, egy jókívánságot olvasott föl, amit ő kapott karácsonykor az egyik legjobb barátjától. Így hangzott: „Isten emberré lett, Te püspökké lettél, maradj mindig ember!” Ha vissza tudunk menni Betlehembe, akkor az „embernek maradás” nekünk sikerülni fog. Érkezzünk meg Betlehembe.

vitéz Monostory Marcell
görög katolikus lelkész

Ady Endre (1877-1919): Kis Karácsonyi ének

Vass Lajos

1. Teg - nap ha - ran - goz - tak, Hol - nap ha - ran - goz - nak,
3. Hol - nap - u - tán az an - gya - lok Gyé - mánt - ha - vat hoznak.

2. Szeretném az Istent nagyosan dicsérni,
De én még kisfiú vagyok, csak most kezdek élni.

3. Isten-dicséretre Mégiscsak kiállok,
De boldogok a pásztorok, S a három királyok!

4. Én is mennék, mennék, Énekelni mennék,
Nagyok között kis Jézusért Minden szépet tennék.

5. Új csizmám a sárban Százszor bepiszkolnám,
Csak az Úrnak szerelmemet Szépen igazolnám.

(Magyar Református Énekeskönyv, Kolozsvár, 2008.)

Vitéz Wass Albert: Te és az Isten

Gondtál-e már arra, hogy milyen csodálatos a világ?

Mennyire egész és mennyire tökéletes minden, amit nem az ember alkotott?

Nézz meg egy virágot! A legegyszerűbbet: nézz meg egy hóvirágot!

Honnan tudja meg bent a föld alatt, hogy odakint már elment a hó s az ágak könnyező rügyein cinkék hintáznak a napsütésben? Nincs telefonja, rádiója sincsen, mégis értesül arról, hogy mennyire haladt a világ a tavasszal. Hideg föld öleli még a gyökeret, de már megindulnak benne az élet nedvei és moccan a csíra. Felüti kis zöld fejét a nyirkos falevelek alól. Kinő a szár, utána futnak a levelek. Zöldek. A föld nedvei összetalálkoznak a napsugárral és zöldre festik a hajszálereket. Aztán kinyílik a szár, kifeszlik a bimbó, előkacag a virág. Kacag. Szinte hallani lehet.

Nézd meg jól, milyen szép! Milyen szép és milyen tökéletes. Ember-művész nem alkotott még hozzá foghatót, csak másolt. Egy láthatatlan nagy művész keze dolgozik körülötted.

Néztél vízcseppet mikroszkóp alatt? Mennyi ezer élet nyüzsgött benne. Egy egész világ. Minden vízcsepp egy világ. Minden világ egy vízcsepp. Önmagáért való zárt egész. A Te szemedben céltalan, mert nem vagy művész. Művész csak egy van ezen a világon, egyetlenegy, aki alkot. Napról-napra, percről-percre, mindig újat és mindig ugyanazt.

Nézd a fát! Nézd a hegyet! Nézd meg a folyót vagy a tengert! És gondold el, hány milliárd vízcsepp van benne, hány milliárd vízcseppbe zárt világ! És aztán gondold a csillagokra! Azokra, amiket ismersz, és azokra, amiket nem ismerhetsz. Tiszta éjszakákon nézz föl az égboltra: olyan éppen, mint a vízcsepp a mikroszkóp alatt. Minden csillag egy élő valami és köztük a Tied, a Föld, talán a legkisebb. Gondold csak el, hány milliárd vízcsepp lehet még ezen az egyen kívül, amit ismersz.

És akkor gondold számalommal azokra, akik el akarják hitetni Veled, hogy nincs Isten.

Nincs, mert ez, vagy amaz így történt. Mert romokban fekszik a házad. Mert meghaltak sokan, akiket szerettél. Mert kevés a kenyér. Mert sok a nyomorúság. A világban, mondod, nincsen igazság. És a Te világodat érted alatta. A Te külön világodat, ezt az aszfaltos, vízvezetékes, órabéres és gyárkérményes világot. A nyakkendő, nyúlászorkalapos, szénhiánnyal küzdő, műhelyszagú és paragrafusok közé zsúfolt világot. És elfelejtetted, hogy ezt a világot Te csináltad magadnak. Te és a többi emberek, és így egyedül ti vagytok felelősek mindazért, ami benne történik.

Istennek semmi köze a házakhoz és az órabérekhez, az általad feltalált bombákhoz és drótsövényekhez, semmi köze ahhoz, hogy kapsz-e nyugdíjat vagy sem és hogy meg tudsz-e élni abból a fizetésből, amit a többi emberek adnak Neked az önként magadra vállalt munkáért. Isten bele sem néz a számlakönyveidbe, nem törődik a gépeiddel és talán azt sem tudja, hogy létezik az egyik vízcsepp milliommodik porszemén egy úgynevezett társadalmi rendszer, amit mesterségesen fölépítettél magadnak és amivel most nem vagy megelégedve. Ő a csillagrendszerekkel és az ibolyák gyökerével törődik csupán.

Isten művész, aki megalkotta a világok milliárdjait és pillanatról pillanatra újakat alkot. Amit Ő alkotott, azért vállalja a felelősséget. Ott minden az Ő elgondolása szerint történik, tiszta és művészi törvények alapján. Ott nincsenek meglepetések és váratlan fordulatok. Nincs győzelme a gonosznak, mert nincs gonosz. Ezt a fogalmat az ember alkotta és emelte földöntült alapzatra, hogy megbocsáthasson magának, ha ostobaságokat cselekszik. A sas nem gonosz, amikor lecsap a galambra. Fiainak viszi, hogy élhessenek. Művészi rendező keze igazította így a szerepeket, hogy ne szaporodhassanak el a galambok s ne egyék el az egerek elől a gabonát.

Az ember alkotott magának egy külön világot, a vízcseppben belül. Kiugrott a nagy együttesből, kivonta magát a művészi rendező keze alól, ácsolt magának külön színpadot, pingált magának külön díszleteket s maga osztja ki magának a szerepeket benne. Hát ne jajgasson, ha rosszul sikerül az előadás. Ha a kontár módon ácsolt kulisszák olykor rászakadnak és rozsdás szögekbe veri a fejét. Maga tette oda a szögeket.

Ha rosszul mennek tehát a dolgaid, ne csodálkozz. És főleg ne igyekezz Istenre hárítani a ballépések felelősségét. Szabad kezűt kértél, s Ő, amennyire lehetett, szabad kezűt adott. A lerombolt házakért, a drágaságért, a feketepiacért, a szénhiányért s azért, hogy pénz nélkül maradtál és vakarod a fejed: Ő igazán nem tehet. Talán nem is tud ezekről. Nem kíváncsi, hogy az Ő rendjén kívül, a sok milliárd vízcsepp közül az egyikben egy izgága kis moszatocská a maga önteltségéből mire végezte. Neki a hóvirágokra van gondja, meg a madarakra. A csillagokra és a fákra. Meg arra, hogy szüless és meghalj. És hogy a gyomrod - feltéve, ha mértéktelenségedben el nem rontottad - megemészsze az ételt, amit adsz neki. Nem felelős, ha szíved idő előtt megunja pumpálni a véredet, mert hanyagul és könnyelműen elrontottad felesleges izgalomokkal, amiket a magad bosszantására sikerrel kiagyaltál.

Egyáltalában: az Istennek hagyj békét saját világgal kapcsolatban. Nem várhatod, hogy Ő menjen oda hozzád, ha magad voltál az, aki fölényes emberi elmédre hivatkozva hátat fordítottál Neki. Te kell fölkeressed Őt, ha vissza akarsz Hozzá térni. Könnyen megleled, ha igaz és tiszta benned a szándék. Ha nem sértett hiúságotat és csalódott önzésedet akard Neki elpanaszolni, hanem egyszerűen csak látni akard Őt s megnyugodni abban, hogy van.

Ott leled mindég, a műhelyben. A vízcseppben, amit számodra alkotott. Csak nyisd ki a szemedet jól.

Megtalálod a fűszálban, amikor éppen nő. A virágban, mikor a szirmait bontja. A pillangóban, ahogy szárnyra kél.

Ott dolgozik.

És ha elég tisztán és elég egyszerűen állasz meg előtte, levette minden magadra aggatott bohóc-cicomát, amit társadalompolitikának, tudománynak, vagy előítéletnek nevezel: akkor talán reád is néz. Talán még reád is mosolyog.

Mélységesmély, szelíd művész-szemével végigsimogat és azt mondja:

- Bizony látom, rossz bőrben vagy fiam. Ideje volt, hogy visszatérj közénk.

Móra László

Karácsony édes ünnepén

Legyen ma templom minden ember szíve,
Melyben a lélek szárnyat bontogat!
Karácsony édes ünnepén
Legyen imádság minden gondolat.

Legyen ma templom minden ember szíve,
S legyen a templom tiszta, szent fehér.
Karácsony édes ünnepén
Istennek tetsző legyen a kenyér.

Szálljon szívünkbe áldott akarat,
Ez kösse egybe mind a kezeket.
Karácsony édes ünnepén
Te légy vendégünk: Jóság, Szeretet!

Akinek könnyet osztogat az Élet
És kín a napja, kín az éjjele,
Karácsony édes ünnepén
Ne fuss előle! Óh beszélj vele!

Testét takard be s enyhítsd sok sebé!
Óh lásd meg, tudd meg: testvér ő veled.
Karácsony édes ünnepén
A szíved szépül, őt ha öleled.

Az emberszívek örökélő öre
Tegye ma össze mind a kezeket!
Karácsony édes ünnepén
Maradj vendégünk: Jóság, Szeretet!

*... eljött az év vége, a számvetés ideje.
Jószívvel-lélekkel ünnepeljük, s várjuk,
Mit hoz a jövő év Hazának, Családnak,
e kicsiny országunk.*

*Mi is tettünk, s teszünk, hogy biztonságban éljünk,
de gondoljunk azokra, kiknek nehezebb a sorsa.
Felelősek vagyunk - nem csak önmagunkért,
de egymásért, nemzetért, s minden magyarért!*

Újévi üzenet

Karácsony volt.
Széthintette köztünk
békéjét a Kisjézus.
Mint csillagnyi hópehely,
borította szívünket a szeretet.

Itt az új év!
Maradjon a szívünk
hópihe-fehér s meleg.
Legyünk tiszták, türelmesek!
S amíg élünk: csendes szerényen
éljen bennünk az emberszeretet!

Újévi jókívánság

Ballag már az öregedő,
megfáradt Esztendő,
vele tart a sok-sok gyermek;
mind a tizenkettő.

Van, ki tarka virághaját
lengé copfba fogva,
lombot rázva, avart hintve,
mások fogvacogva.

Hálát adva a sok jóért,
siratva a rosszat,
fogadkozva, hogy jövőre
még szebb évet hoznak.

Sorba állnak mindahányan...
Január az élen,
s imádkoznak, hogy ölükbe
sok boldogság férjen.

S ne csak derű, egészség is,
bőség elegendő.
Így köszöntsön minden házhoz
be az Új Esztendő!

*Mentovics Éva
2012. december*

*Szöveg: Boldog,
reményeket teljesítő új évet!*